

Verhalen van Petra

Eva (71 jaar) werd geboren en groeide op in Enschede, omringd door de warmte van een hecht gezin. Pas later beseftte ze hoe bijzonder deze zorgeloze jeugd was: "Des te dankbaarder word je achteraf." Tijdens haar schooltijd stuitte Eva op een uitdaging: de Franse les. De leraar leek het op haar gemunt te hebben. Na de middelbare school begon ze bij het Consultatiebureau voor TBC (Tuberculose). Toen ze daar tijdens een lerarenconsult haar voormalige Franse leraar ontmoette, begroette ze hem en hielp ze hem met een professionele kalmtte. Bewust van de omgekeerde rollen, voelde dit moment als een overwinning. Hier werkte een oudere longarts, nogal slordig en onrechtvaardig. Toch was iedereen bang om in te grijpen. Toen de arts haar pols brak na een val, ontdekten collega's tijdens haar afwezigheid dingen die 'mankementen' verklaarden. Met haar onbevengenen moed nam Eva contact op met de inspecteur van het ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk Werk. Na een onderzoek werd de longarts uit haar functie ontheven en vervangen door een zeer geschikte longarts.

Eva voelde dat haar missie daar was voltooid en kwam bij haar volgende uitdaging; de personeelsafdeling van Spinnerij Tubantia. Daar werkten 'gastarbeiders' uit Spanje, Italië en Turkije. Later volgden leuke banen bij o.a. een notaris en als secretaresse bij Polaroid.

Eva genoot jarenlang van soloreizen: ze legde contacten door kerstkaarten te sturen naar willekeurige kranten over de wereld.

alifa

verbindt
de stad

Deze spontane actie leidde tot langdurige schriftelijke vriendschappen en onvergetelijke bezoeken op plaatsen zoals Miami in Florida, Boston in Massachusetts (tijdens the 4th of July) en de Schotse Hooglanden, waar ze na een lange wandeling strandde zonder vervoer en de politie haar een cel aanbood voor de nacht. De volgende ochtend werd ze verrast met een uitgebreid Schots ontbijt.

In Zeist werkte Eva als secretaresse bij een rijksinrichting voor jongens, genaamd Eikenstein. Hier leerde ze haar man kennen die als griffier bij de rechtbank in Utrecht werkte. Hun geluk werd echter overschaduwd toen haar man kort na hun trouwdag een herseninfarct kreeg en éézijdig volledig verlamd raakte. De onverwachte wending in hun huwelijk, veranderde hun leven drastisch. Haar eens zo sterke echtgenoot werd kwetsbaar en afhankelijk. Toch beschouwt Eva deze periode als rijk. Zeven jaar lang zorgde ze met toewijding en liefde voor hem. Haar empathie richtte zich vooral op het verdriet dat haar man trof, een zachtaardige man die zoveel leed moest doorstaan. Na zijn overlijden hervond Eva geleidelijk haar eigen weg en begon ze haar leven opnieuw vorm te geven. Ze kon energie kwijt in het tijdelijke werk bij de Thuiszorg waar ze óók in haar vrije tijd klussen deed voor haar cliënten. Deze momenten resulteerden in dankbaarheid en waardering van twee kanten.

Een keerpunt in haar carrière kwam toen ze besloot de opleiding MCSE bij Randstad Automatiseringsdiensten te volgen.

Met vastberadenheid en toewijding behaalde ze uitstekende resultaten. Dit opende de deur naar een nieuwe, plezierige baan. Totdat haar moeder ernstig ziek werd, toen nam Eva opnieuw de zorg op zich. Na het verlies van haar moeder vond ze de kracht om haar leven weer op te pakken. Ze kocht een huis in Enschede en vond werk bij het Roessingh op de ICT-afdeling. Tegenwoordig is Eva actief als vrijwilliger op verschillende fronten: ze 'doet' het inloopsprekuur voor Seniorweb, fungeert als redacteur voor een kerkblad, organiseert busreizen voor Stichting 55+ en brengt bezoeken aan mensen. Ze hoopt daardoor een klein verschil te maken in de dagen van anderen. Haar grootste levensles? Ondanks de vele tegenslagen en verliezen heeft Eva geleerd dat de mens veerkrachtig is en dat je dankbaar mag zijn voor gezondheid en kracht. 't Is een zegen.

Het verhaal van Eva toont een onvoorwaardelijke liefde, steun en dienende hart, óók en juist als het leven een wending neemt waarin het leven van iedere dag verandert van zorgeloosheid, hoop en geluk, naar zorgen voor, hoop en perspectief die zijn weggevaagd, beperkingen en verdriet. Ze getuigt ook van een veerkracht, flexibiliteit en aanvaarding die onmisbaar zijn bij de klappen die het lot soms 'uitdeelt'. Laten we de momenten van zorgeloosheid, geluk en momenten waarin we nog hoop hebben, koesteren, elke dag. En laten we in de momenten dat deze dingen ons (tijdelijk of deels) ontnomen worden, ons net zoals Eva, uitstrekken naar de kracht en aanvaarding die we krijgen en in onszelf kunnen aanboren, ontwikkelen en (her)vinden.

Liefs, Petra